

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἐτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ κύριος Ὄβερτέν ἀνεζήτηε διέξοδον καὶ δὲν εὗρισκεν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἦν εἰς ἀκρονηὺ χαριστή-
μένος.

Ὁ Μισὸ ἠτένιζε τὴν Ἀγνήν, ἀλλ' αὐτὴ οὐδ' ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἐφάνη.

Ἐνδομύχως ὑφίστατο μαρτύριον ἡ δύσ-
τονος νεανίας.

Ὁσφ ἀβέβαιος καὶ τεταραγμένος καὶ ἂν ἦν ὁ ἀνακριτὴς, ἐξετέλει ἐν τούτοις ἐν συνειδήσει τὸ καθήκον του.

Ἰππηγόρευε τῷ γραμματεὶ τοπογραφικὰς λεπτομερείας καὶ περιγραφὰς καὶ κα-
τήρτιζεν οὕτω τὴν ἐκθεσίν του.

— Δὲν δύναται τις ἀρά γε, εἶπεν αἰ-
φνης ὁ Ὄβερτέν, ν' ἀνακρίνη τὴν δεσπο-
σύνην ἂν ἡ μήτηρ της δὲν δύναται ν' ἀ-
παντήσῃ;

Δι' ἀδιόρατον νεύματος ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπέδειξε τῇ Ἀγνῇ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ σιωπήσῃ.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ.

Ἄλλ' ὁ ἀνακριτὴς προσέκοψεν εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπάντησιν :

— Δὲν γνωρίζω.

Ἀπηλπίζετο μὴ δυνάμενος νὰ διαφω-
τίσῃ τὴν ὑπόθεσιν, ὅτε ἡ Ροζίνα διαλα-
θοῦσα τὴν φύλαξιν τοῦ Μισοῦ ἐπανήλθεν ἀπο τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἀφ' οὗ εἶχεν ἐξέλθει.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ ἀνακριτὴς ἀπνύ-
θουε τῇ Ἀγνῇ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Ποιοὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας ἦσαν εἰς τὴν ἑπαυλίαν τοῦ Πενοῦ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους τοῦ πολέμου;

— Ὁ πατήρ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ροζίνα, καὶ ὁ πρωτότοκος Ἰβ, ὁ καλλίτερος ἀν-
θρώπος τοῦ κόσμου.

— Ἰβ Κερανδάλ;

— Βέβαια. Πῶς θέλετε νὰ ὀνομάζεται; Μήπως τὸν θεωρεῖτε νόθον;

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Ποῖοι; οἱ ἀδελφοὶ του;

— Ναί. Ποῦ ἦσαν;

— Εἰς τὸ στρατὸν ὅπως ὄλοι.

— Ἐπανήλθον;

— Βέβαια. Ἄμα ἐτελείωσεν ὁ πόλε-
μος ὅπως ὄλοι.

Ἡ Ροζίνα παρετήρει ἐκπληκτος τὸν ἀνακριτὴν.

Ἐφαίνετο λέγουσα :

— Θὰ τελειώσῃ τὰς ἐρωτήσεις του αὐτὸς ὁ γέρον;

— Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ Ἰβ Κεραν-
δάλ;

— Δὲν γνωρίζω. Θὰ ἦναι εἰς τὸν μύ-
λον διὰ τὸ ἀλεῦρι.

Ὁ κύριος Ὄβερτέν συνεβουλεύθη τὸν εἰσαγγελεὰ διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἄν ἐξεδίδετο ἔνταγμα νὰ προσα-
χθῇ, εἶπεν.

Ἡ Ροζίνα ἠνορθώθη.

— Τί ἔνταγμα; διὰ ποῖον; ἀνέκρα-
ξεν ἐννοοῦσα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ φί-
λου της. Διὰ τὸν Ἰβ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἐντιμότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου; Μὰ ὄχι, δὲν θὰ τὸ κάμετε αὐτὸ σεῖς ὁ σεβά-
σμιος γέρον. Αὐτὸς διατηρεῖ ὅλους μας. Αὐτὸς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ βλάψῃ οὔτε ἐν νήπιον. Ἐρωτήσατε εἰς τὸ χωρίον, τὸν Κουσακ, τὸν Ζοζόν, ὅλους καὶ θὰ σας εἴπουν. Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται διὰ τὸ τίποτε.

— Εἶναι χαριτωμένη αὐτὴ ἡ κόρη, ἐ-
σκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς. Θὰ τὴν φιλήσω ἐγώ!

Ἡ Ροζίνα ἐξηκολούθει μετὰ ζωηρότη-
τος :

— Διὰ τὰς ραδιουργίας τοῦ κακοῦ ἀν-
θρώπου τοῦ Λεογιδοῦ νὰ φυλακισθῇ ὁ Ἰβ; Ὑψιστε Θεέ! Αὐτὸ βεβαίως δὲν θὰ γείνη. Τότε ἂς φυλακίσουν καὶ τὸν ἱερέα, τὸν ἐπίσκοπον καὶ τὸν Θεὸν ἀκόμη!

— Χωροφύλακες, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ἀπομακρύνετε αὐτὴν τὴν κόρη.

Ὁ Μισὸ ἐφάνη πάλιν, πρὶν ἢ ὅμως λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ πλησιάσῃ τὴν Ρο-
ζίνα, αὐτὴ ἐξηφανίσθη κλειούσα ὀπισθεν αὐτῆς θύραν τινὰ μετὰ πατάγου.

— Καλὴ κόρη, διανοεῖτο ὁ εἰσαγγε-
λεὺς, καὶ πῶς ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν Ἰβ!

Ἐνῶ ὁ ἀνακριτὴς ἐδίσταζεν, ὁ γραμμα-
τεὺς ἐχάρασεν ἐν τάχει σχεδιάσμα τῆς ἐπαύλεως.

— Νὰ τὸν συλλάβωμεν; ἠρώτησεν ὁ εἰσαγγελεὺς.

— Τὸ νομίζω ἀναγκαῖον, εἶπεν ὁ ἀνα-
κριτὴς.

Ἐγραψε γραμματὰς τινὰς καὶ ἐνεχείρησεν αὐτὰς τῷ ἐνωμοτάρχῃ.

Ἄλλ' ἠκούθη ἡ φωνὴ τῆς Ροζίνας κραυ-
γαζούσης ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους :

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται. Νὰ συλ-
λάβουν τὸν Ἰβ! Νὰ τὸν φέρουν χωροφύ-
λακες ὡς κλέπτῃν! Ὅχι αὐτὸ δὲν γίνε-
ται, ὄχι, ὄχι!

Ἐν τῷ δωμάτιῳ ἐγένετο θόρυβος ἀγ-
γέλλων τὴν ἀναχώρησιν τῶν δικαστῶν.

Ἐκ τινος παραθύρου ἡ Ροζίνα εἶδε τοὺς χωροφύλακας παρατεταγμένους ἐν τῇ πλατείᾳ.

Ἐκλείσεν τὴν θύραν μετὰ προσοχῆς.

Ἡ Ἀγνή ἦν γονυπετῆς ἐνώπιον ἀγάλ-
ματος τῆς Ἀγίας Ἀννης προστατίδος τῆς μητρὸς της.

Οἱ χωροφύλακες ἐν γραμμῇ διηθύνοντο προηγουμένως τῆς ἀμάξης πρὸς τὸ Σαιν-
Ζιλδάς.

— Ἀγαπητὴ κύριε Ὄβερτέν, ἔλεγεν ὁ εἰσαγγελεὺς, δὲν προχωροῦμεν ποσῶς. Σκότος, μυστήριον, ἀβύσσος! Ἄλλὰ δύο ὠραῖαι κόραι! Ἡ δεσποσύνη πρὸ πάντων. Ἡξίζαν τὸ ταξιδεῖον. Δὲν συμφωνεῖς. γραμματεῦ;

— Καὶ τί θελκτικὴ ἑπαυλις, κύριε εἰ-
σαγγελεῦ! Ὀνειρον! Δὲν θὰ κοιμηθῶ ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας. Εἶναι ἀληθῶς ἀρχαιολο-
γικὴ σπανιότης. Ἐκμα ἐν σχεδιάσμα, τὸ ὅποῖον τολμῶ νὰ εἴπω ὅτι δὲν θὰ δώσω διὰ τριάκοντα σολδία.

— Αὐτὸς ὁ διάβολος ὁ Κεσέρ πάντοτε κερδίζει κατὶ. Ἄς ἴδωμεν τὸ σχεδιάσμα. Ἐξάϊρετον. Πρέπει νὰ τὸ προσφέρῃς εἰς τὸν κύριον ἀνακριτὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς δυσχερεστερας ὑποθέσεως τοῦ δικαστικοῦ του βίου.

Ὁ εἰσαγγελεὺς διεσκέδαζεν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐμελέτα μετ' ἐπιμονῆς τὴν δικογραφίαν του.

Ὁ γραμματεὺς ἀπεθαύμαζε τὰς δια-
φόρους τῆς φύσεως ἀπόψεις.

Ἀπὸ τῶν κορυφῶν ἐφαίνετο μακρόθεν εἰς ἐξ λευγῶν ἀπόστασιν ἡ ἀτελεύτητος θάλασσα, ἀντανακλώσα τὸν ἥλιον.

Ἄμα ἡ ἀμάξα ἐφάσσε παρὰ τὸ ἔλος, ἔστη νεύσαντος τοῦ Μισοῦ, ὅστις ἐφαίνετο ἔχων τὸ πρόσταγμα κατὰ τὴν ἐνδρο-
μὴν.

Ὁ ἐνωμοτάρχης εἶχε διαφυλάξει δι' ἐ-
αυτὸν τὸ μυστικὸν τῆς ἀνακαλύψεως.

Προετίθετο νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιστά-
σεως ἵνα οὕτω τιμηθῇ διὰ τὸ εὕρημά του ἐνώπιον τῶν ἐκπληκτῶν δικαστῶν, πεπει-
σμένων διὰ τὸ ἀνωφελὲς τῶν ἐρευνῶν αὐ-
τῶν.

Αὐτὸς θὰ ἐδείκνυε τὸν μυστηριώδη λάκ-
κον, ἐν ᾧ ὁ ἀνακριτὴς θ' ἀνεύρισκε τὸ πτώμα.

— Μισὸ, εἶπεν αἰφνης ὁ εἰσαγγελεὺς, οἱ ἄνδρες σου δὲν ἐπανήλθον;

— Ἀκόμη, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Δὲν συνήντησαν τὸν Ζεαννίνον;

— Δὲν θὰ βραδύνωσι κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ἄς ἀναμεινώμεν, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ κατερχόμενος τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ὁ γραμματεὺς ἐσχεδίαζε τὸ πρὸ αὐτοῦ το-
πίον.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μέλας ἵππος τρέχων ἐν ταχεῖ καλπασμῷ διήλθε διὰ τῆς ὁδοῦ, ἐν ἣ ἐστάθμευον οἱ δικασταί.

Ὠραία καὶ εὐσημος ἀμαζὼν φέρουσα ἐρυθρὰν καμέλιαν ἐπὶ τοῦ στηθαδέσμου ἵππευεν ἐπὶ τοῦ ἐξαισίου ἐκείνου ἵππου.

Ἦτο ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

Ἰδοῦσα τὴν συνοδίαν ἐβράδυνε τὸ βά-
δισμα τοῦ ἵππου της καὶ ἐπλησίασε τὴν ἀμαζαν.

Ὁ κ. δὲ Βουξιέρ μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συστηθῶ ὑμῖν. εἶπεν, εἰς Βρινιακ, παρὰ τῷ μαρκησίῳ δὲ Φερόλ, δεσποινίς.

— Πράγματι, κύριε εἰσαγγελεῦ.

— Ὡς μὰς συγχωρήσητε ὅτι εἰσβάλλομεν τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς γαίαις σας, ἀλλ' ἀνάγκη ἐπείγουσα τὸ ἐπιβάλλει.

— Ὀλιβερά ἀνάγκη, εἶπεν ἡ Καικιλία, ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς σας ταύτης θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐκτιμῆσετε τὴν ἀξίαν τῶν λόγων μίαις παραφρονος.

Διὰ νεύματος ἔδειξε τῷ κυρίῳ δὲ Βουξιέρ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ παρισινὸς ἠννόησε τοῦτο καὶ ἠκολούθησε τὴν νεάνίδα.

Αὕτη ἔστη ὑπὸ ὑψηλὴν προαιωνίαν δρῦν.

— Εἶσθε εὐγενὴς καὶ ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, κύριε εἰσαγγελεῦ, εἶπε. Δύναμαι λοιπὸν νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἀπροκαλύπτως. Δὲν ἔχει οὕτως;

— Ὁμιλήσατε, δεσποινίς.

— Οἱ Κεραυδᾶν εἶναι συγγενεῖς μας, μακρυνοὶ ἂν θέλετε, ἀλλὰ ὅπως δὴποτε συγγενεῖς. Ἄγνοῶ ἂν εἶναι ἀληθῆ ὅσα λέγονται. Ἄλλως τὸ θρυλλούμενον ἔγκλημα εἶναι πολὺ παλαιόν, ὃ δὲ αὐτουργὸς ἐτιμωρήθη δὲν ζῆ πλέον. Ἡ θυγάτηρ τοῦ θύματος, συγγενὴς μας ἐπίσης, δὲν κατηγορεῖ τινα. Εἶσθε ἰσχυρὸς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ καὶ δύνασθε ν' ἀποσιωπήσητε τὴν ὑπόθεσιν· διὰ τοῦτο θὰ σᾶς ὀφείλομεν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην. Ἄλλως τε, σᾶς βεβαίῳ ὅτι ἠπροξενηθεῖσα ζημία θὰ ἐπανορθωθῆ τελείως, οὕτως ὥστε ἡ ἀποζημίωσις νὰ ὑπερβῆ κατὰ πολὺ τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἂν πρόκειται νὰ πληρῶσω ἑκατομμύρια.

Ἰδοῦ, κύριε εἰσαγγελεῦ, τί ἤθελα νὰ σᾶς εἶπω. Εἰς ὑμᾶς ἤδη ἀπόκειται νὰ πράξητε ὡς βούλεσθε.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ δὲν ἀπήντησε, δι' ἑνὸς ὁμοῦ βλέμματος ἐβεβαίωσεν αὐτὴν ὅτι θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του τὴν αἰτησίαν της.

Ἡ Καικιλία ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ἐπιχαίρειως, διήλθε πάλιν πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ, ὃν ἐχαιρέτισεν ἐπίσης καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς χέρσου.

— Ἰδοῦ καὶ ἄλλη ὄρχια, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεῦς.

— Ἄλλ' αὕτη, κύριε εἰσαγγελεῦ, παρετήρησεν ὁ Ἀριστείδης Κεσέρ, ἔχει ἑκατομμύρια.

— Τὰ ἑκατομμύρια δὲν βλάπτουσι κατὰ τι, κύρ Κεσέρ.

Ὁ γραμματεὺς ἐποίησε κίνησιν καταφρονήσεως.

— Καλά, εἶπεν, εἶναι τὰ ἑκατομμύρια, πλειότερον ὅμως ἀξίζει ἡ φιλοσοφία.

Καὶ ἤρξατο πάλιν σχεδιάζων ἐν ἀδιαφορίᾳ.

ΙΘ'

Ἡ τελευταία συνέντευξις.

Ἡ Καικιλία ὄντως ἠσθάνετο ὅτι ἔζη. Ἦτο ἐλευθέρα.

Ὁ γάμος ἐκεῖνος, εἰς ὃν μετὰ τρόμου ἀπέβλεπε, δὲν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο πλέον.

Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ τοῦ πύργου, ἔγραψεν ὀλίγας γραμμὰς μετὰ τὸ πρόγευμα εἰς τὴν φίλην αὐτῆς Βέρθαν Ρισάρ.

«Καλή μου φίλη,

Ἔσο ἡσυχος. Ὁ σύζυγός σου μὲ ἔσωσε. Ἐτελείωσε. Δὲν νυμφεύομαι πλέον. Δὲν θέλω πλέον νὰ νυμφευθῶ. Χάρης εἰς σᾶς μένω ἀνεξάρτητος.

Ἐννοεῖς τὴν εὐδαιμονίαν μου· ἡ μήτηρ μου ἐπιδοκιμάζει τὴν ἀπόφασίν μου. Σήμερον τὴν πρωῒν ἔλαβα τὸ πρῶτον ἀληθῶς μητρικὸν φίλημά της. Ὅλοι αἱ εὐτυχίαι συγχρόνως. Εἶναι καλλιτέρα ἢ ὅσον τὴν ἐφανταζόμην. Τὸ μάρμαρον ἐνεψυχώθη καὶ εἶδον ἐν δάκρυ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἀσπάζητε ἑκατοντάκις τὸν σύζυγόν σου καὶ τὸ θυγάτριόν σου ἐκ μέρους μου.

Ἡ χαρά μου εἶναι ἀπερίγραπτος. Ὡς σοὶ διηγηθῶ τὰ πάντα προσεχῶς.

Σὲ ἀγαπῶ, Βέρθα μου, καὶ σὲ φιλῶ.

Ἡ Καικιλία σου».

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

Η

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

«Αἰφνης ἤκουσα ψίθυρον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀμυράς, ὃ ὁποῖος ἐφαίνετο ἐξερχόμενος τοῦ ἐδάφους καὶ μοὶ ἔλεγεν:

— Οἱ Προβηγκιανοὶ πυρπολοῦν τὰ ἀνάκτορα, ἐκεῖ δὲ εἶναι κεκλεισμένος ὁ ὕβριστής σου· ἂν ἀποθάνῃ, ποῖος θὰ ἀποπλύνῃ ἀπὸ σοῦ τὴν αἰσχύνην; Ἐλησμόνησας ὅτι ἡ θεραπεία ἔγκειται ἐν τῇ χειρὶ, ἡ ὁποία σὲ ἐτραυμάτισεν;

Ἡ γέρθην ἀμέσως καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἂν ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ πολεμήσω, ἠδύναντο ὅμως οἱ ἰδικοί μου. Ὡπλιστα λοιπὸν αὐτοὺς καὶ τοὺς ὠδήγησα εἰς τὰ ἀνάκτορα· ἄγνοῶ τί εἶχε καταλάβει τοὺς ἐχθρούς. Ἰσταντο ἀκίνητοι, ὡσεὶ ἐφοβοῦντο νὰ προχωρήσωσι.

Ἐπροσεβάλλομεν αὐτοὺς, τοὺς διεσκορπίσαμεν, εἰσῆλθομεν εἰς τὰς φυλακὰς καὶ ἐξηγάγομεν ἐκεῖθεν τὸν κόμητα Ἰορδάνην. Εἶπον αὐτῷ διατὶ ἔτρεξα νὰ τὸν σώσω, καὶ αὐτὸς μοὶ ἀπήντησε θρηνητῶν ὅτι ἀφοῦ ὁ Μαμφρέδης ἐφευγεν ἕνεκα τῆς ἀπιστίας τῶν ἰδικῶν του, δὲν ἤθελε νὰ ζῆσῃ, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἐπιπλήξεις, καὶ ὅτι ἐμίσει τὴν ζωὴν.

Εἶπον αὐτῷ ὅτι εἶχε δίκαιον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ προλάβω τὸ κακόν, ἀλλὰ νὰ τὸ ἐκδικήσω, καὶ τὸ ἐξεδίκησα, διότι αἱ κεφαλαὶ τῶν ἀφέντων

φρουρῶν εἰς τὴν Πύλην τοῦ Ταχυρρόου, ἐτάφησαν χωριστὰ ἀπὸ τὰ σώματά των.

Ἐδωκα αὐτῷ ὄπλα καὶ ἵππον καὶ ἐξήλθομεν· οἱ δὲ Προβηγκιανοὶ κατέλαβον τὰ ἀνάκτορα».

— Καὶ τὰ ἐπυρπόλησαν;

— Ὅχι, διετήρησαν αὐτὰ, ὅπως διανυκτερεύσῃ ὁ Κάρολος.

— Ὡ Κάρολε! Χαίρεις ἤδη ἀναπαύομενος ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ἠττηθέντων. Χαίρεις, ἀλλὰ ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν κόσμον ὀλόκληρον ὅτι τοῦτο δὲν συνέβη ἕνεκα δειλίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Φρειδερίκου.

— Τώρα, ὅτε ὁ Κάρολος ἔθεσε τὸν πόδα ἐν τῷ βασιλείῳ, ἀνάγκη νὰ παραχωρήσωμεν εἰς αὐτὸν κᾶτι.

— Τί εἶπες, Ἀμυρά; ἀπὸ τῶν χειλέων σου ἐξήλθον τοιοῦτοι λόγοι;

— Βέβαια, δὲν εἶναι χριστιανός; Ὡς ἀρνηθῆς αὐτῷ μίαν πῆχυν γῆς νὰ ταφῇ;

— Εἶθε νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ παραχωρήσω αὐτῷ περισσότερον! Ἐξακολούθησον τὴν διήγησίν σου.

— Ἐτελείωσα, βασιλεῦ μου. Ἡθελήσαμεν ἀπαξ ἔτι νὰ δοκιμάσωμεν τὴν τύχη· ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ ἦσαν ἀγρυπνοὶ. Ἐφονεύσαμεν πολλούς, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ἰδικῶν μας ἐφονεύθησαν.

Δις ἐνῶ ἔτρεχον ἀοπλος, ἐνθαρρύνων τοὺς Σαρακηνούς, ἐν τῇ συμπλοκῇ, ὁ Ἀγγαλῶνος μὲ ἐκάλυψε διὰ τῆς ἀσπίδος του καὶ μὲ ὑπερήσπισε κατὰ τῶν ἐχθρικῶν προσβολῶν.

Ἰορδάνη, σὲ νυχαιρίστησα τότε περὶ τούτου, καὶ σὲ εὐχαριστῶ καὶ τώρα καὶ θὰ σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάντοτε. Ἐν τούτοις, οἱ Προβηγκιανοὶ περιεκύκλουν τὸ φρούριον, καὶ ἤδη τὰ πρῶτα πεζικὰ τάγματα ἐφαίνοντο εἰσερχόμενα ἀπὸ τῆς πύλης τοῦ Ἀμβρούτσου. Ἦξευρον ὅτι ὁ Μαμφρέδης εἶχε σωθῆ, ἔφερον δὲ μετ' ἐμοῦ τὸν Ἀγγαλῶνος.

Εἶχον ἐπιτύχη ὅτι ἐπεθύμουν.

Ἐπυκνώσαμεν τὰς γραμμὰς καὶ ἀνατρέποντες πᾶν τὸ κωλύον τὴν πορείαν μας ἐξήλθομεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα».

Τὰ σκότη εἶχον ἀρχίσει ἀραιούμενα πρὸς ἀνατολάς. Τὰ ἀντικείμενα ἀνελάμβανον βαθμηδὸν τὸ διακεκριμένον σχημά των καὶ τὰ χρώματά των.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ἐγγύς.

Αἱ σάλπιγγες ἔδωκαν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ βασιλεὺς ἵππευσεν καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ του στρατοῦ, διέβη τὸν οὐ μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου διενικτήρευσεν, ἀπέχοντα ποταμὸν Βολτουρνον καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Τελέσης ἐβάδισε πρὸς τὸ Βενεβέντον.

Λέγεται ὅτι ὁ Μαμφρέδης, βλέπων περὶ αὐτὸν τόσους πιστοὺς, ἐπανελάμβανε συχνάκις:

— Καὶ ἡ συμφορὰ ἔχει τι τὸ καλόν. Ἐδοκίμασα ἤδη τοὺς ἀνδρας τούτους καὶ δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους μου. Ἡ δεξιὰ μου θὰ κατασπαράξῃ μᾶλλον τὴν ἀριστεράν μου καὶ ὄχι αὐτοὶ νὰ μὴ θυσιασθῶσιν,